

Νὰ μὴ βραδυαστῆς! (ν' ἀποθάνης πρὸν βραδυάσῃ! ἀρά) κοιν. || *Ἀσμ.

*Ἐρύχτωσα κ' ἐβράδυασα τὸ ἔρημο σοκάκι
"Ηπ.

*Σ τὰ βάσαρα βραδυάζομαι καὶ τὸς καῆμοὺς κοιμοῦμαι Κρήτ.

*Ἀπόψ' ἡ νύχτα δίπλασεν καὶ ὁ φέγγον ἐπιάστεν,
τ' ἐμὸν τῇ παραδεῖσ' τ' ἀρνὶν 'ς σὰ ξένα ἐβραδᾶστεν
*Ιμερ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. (εκδ. ΔΠα-
σχάλ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 330) ἐχθὲς ἐβραδυασθήκαμεν
καὶ δὲν ἐσώσαμεν νὰ ὑπάμεν εἰς τὸ ὄσπιτον καὶ ἐμεί-
ναμεν ἐδῶ. 2) Κατὰ γ' πρόσωπον, φέων τὴν ἐσπέ-
ραν πολλαχ.: 'Ο Θεὸς βραδυάζει τῇ μέρα. Βάδυα' ἡ
Θεὸς τῇ μέα καὶ πῆγ' ἡ βασιοπούνα νὰ ἔμηθῃ (ἐκ παρα-
μυθ.) Καλλίπ. Συνών. βραδύνω (II) 2. Καὶ ἀμβτ.:
*Ἡ ἡμέρα βράδυασε πολλαχ.: 3) Ἀπροσ. ἐπέρχε-
ται ἡ ἐσπέρα κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) Πόντ.
(*Ιμερ. Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): 'Αρχίζει νὰ βραδυάζῃ. Θὰ
σὲ περιμένω ὥσπον νὰ βραδυάσῃ. Βραδυάζοντας νὰ εἰσαι
'ς τὸ σπίτι κοιν. || Φρ. βραδυάζει ξημερώνει (νύκτα καὶ
ἡμέραν, συνεχῶς, οἷον: βραδυάζει ξημερώνει δὲ βγαίνει
ἀπὸ τὸ σπίτι του, βραδυάζει ξημερώνει θέλει φαεῖ κττ. συ-
νών. φρ. μέρα νύχτα) σύνηθ. || *Ἀσμ.

*Αμα βραδυάση χαίρομαι, σὰν ξημερώση κλαίω
Κρήτ.

Βραδυάζει καὶ βραδυάζομαι, δὲν ἔχω ποῦ νὰ μείνω,
βάλε με 'ς τ' ἀγκαλάκια σου ἀπόψε νὰ ξωμείνω
αὐτόθ. Συνών. βραδιντάζω 1, βραδυνέσκω, *βρα-
δυνίσκω, βραδύνω (II) 1, βραδυώνω. 4) Διέρχο-
μαι τὴν νύκτα, διανυκτερεύω Καππ. (Σινασσ.) Μακεδ.
(Γρεβεν. Σαμαρ.) Παξ.: Ποῦ νὰ βραδυαστῶ; Μακεδ.
|| *Ἀσμ.

Ποῦ πάς, πουλλί, νὰ βραδυαστῆς, ποῦ πάς νὰ ξημερώσῃς;
"Ιθάκ.

*Ελα, κόρη μ', νὰ μείνομι, ἔλα νὰ βραδυαστοῦμι
Σαμαρ.

Γύρνα, Κώστα μ', νὰ λαΐζομι, νὰ βραδυαστοῦμι ἀντάμα
Γρεβεν.

Βάι βάι ἐμέν τὸν ξένον καὶ τὸν ἔρημον
καὶ τὸν ἀστενωμένον, ποῦ βραδυαστῶ;
Σινασσ.

βραδυαζωξημερώνομαι Κύθν. κ. ἀ. βραδυωξμερώνομι Εῦβ. (*Αχρ.) βραδυοξημερώνομαι Νάξ. (*Απύρανθ.) Σίφν.

*Ἐκ τῶν ο. βραδυάζω καὶ ξημερώνομαι. Τὸ βρα-
δυοξημερώνομαι καθ' ἀπλολογίαν.

Διέρχομαι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα ἐνθ' ἀν.: 'Ἐχτες
καὶ δὴ δροχτὲς ἐβραδυοξημερώθηκα νηστικὸς *Απύρανθ.
Μὲ τὴν ἐρπίδα φτὴ βραδυοξημερώνομαι αὐτόθ.

βράδυασμα τό, σύνηθ. βράδασμαν Πόντ. (Κερασ.
Τραπ.) βράδαγμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.)

*Ἐκ τοῦ ο. βραδυάζω.

1) Τὸ νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐσπέρα ἐνθ' ἀν.: Περιμένει τὸ
βράδυασμα νὰ βγῇ. *Ἐφυγε μὲ τὸ βράδυασμα - ἀπάνω 'ς τὸ
βράδυασμα σύνηθ. Συνών. βραδιντασμα, βραδυα-
σμός, βράδωμα. 2) Ἐσπερινὸν φαγητόν, δεῖπνον Εῦβ.:
*Ἀσμ.

*Ἄρνι νά γαι τὸ γιόμα της καὶ ἀρνὶ τὸ δειλινό της
καὶ τὸ καλό της βράδυασμα κριάρι σουβλισμένο.

βραδυασμὸς ὁ, Νάξ. (*Απύρανθ.) Σύμ.

*Ἐκ τοῦ ο. βραδυάζω.

Βράδυασμα 1, ὁ ίδ., ἐνθ' ἀν.: 'Σ τὸ βραδυασμὸ τοῦ
μέρας (περὶ τὸ ἐσπέρας) *Απύρανθ. Βραδυασμὸ δὲν ἔχει
ἡ μέρα (ἀργεῖ νὰ βραδυάσῃ) αὐτόθ.

βραδυαστὴς ὁ, Ιων. (Κρήν.) Θηλ. βραδυάστρα Μύκ
Ἐκ τοῦ ο. βραδυάζω.

1) Ο πέμπων τὴν ἐσπέραν (δηλ. ὁ Θεὸς) Ιων.
(Κρήν.): *Ἀσμ.

"Οὐτα βραδυάστρες καὶ μπαίνη νὰ νυχτώνη,
μαζώνουνται τὰ μὲ φάν τὰ δάκρυα κ' οἱ πόνοι.

2) Θηλ., πτηνὸν μὲ χρυσίζον πτέρωμα, διμοιον πρὸς
μελισσουργόν, τὴν ἡμέραν κοιμώμενον καὶ τὴν νύκτα ἐπτά-
μενον Μύκ.

βραδύγλωσσος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.
Οἰν.) βραδύγλωσσος Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. βραδύγλωσσος.

1) Ο βραδέως διμιλῶν ἐνθ' ἀν. 2) Ο δυσκόλως
διμιλῶν λόγ. σύνηθ.: *Ἀσμ.

*Ηταν καὶ βαρδύγλωσσος, δὲν ἤξερε τὴ γλῶσσα
Πελοπν. (Μάν.)

βραδυκίνητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. βραδυκίνητος.

'Ο βραδέως κινούμενος, ὁ βραδέως ἐνεργῶν: Βραδυ-
κίνητη γυναικα. Βραδυκίνητο ἀμάξι. Βραδυκίνητα βόδια.
|| Φρ. Βραδυκίνητο καράβι (μεταφ. ὁ βραδέως ἐνεργῶν).

βραδυμέρι τό, Πόντ. (Ινέπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βράδυν καὶ μέρα.

'Ο περὶ τὴν ἐσπέραν χρόνος τῆς ἡμέρας, ἡ ἐσπέρα,
τὸ βράδυν: || *Ἀσμ.

*Ἐγές βράδυν βραδυμέρι ἐπεργούσαμε
καὶ 'ς τὰ Θεραπειὰ τὸν εἴδαμε ποῦ ἐπόδιζε.

βραδυνέσκω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ο. βραδύνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-
-έσκω.

1) Βραδυάζω: "Ἐφτασα κοντὰ 'ς τὸ χωριό, δταν ἀρχισε
νὰ βραδυνέσκῃ. Συνών. ίδ. ἐν λ. βραδυάζω 3. 2)
*Αργοπορῶ: Πολὺ βραδυνέσκει σὲ φτούνη τὴ δουλειά. Καὶ
μετβ.: Μή μὲ βραδυνέσκῃς, γιατὶ βράζομαι.

***βραδυνίσκω**, βραφενίσκω Καππ. (Άραβάν.)

Ἐκ τοῦ ο. βραδύνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-
-ίσκω.

Κατὰ γ' πρόσωπ. ἐπέρχεται ἡ ἐσπέρα: 'Αψὰ βραφενί-
σκει (γρήγορα βραδυάζει). Συνών. ίδ. ἐν λ. βραδυάζω 3.

βραδύνω (I) λόγ. σύνηθ. βραδύν-νω *Απουλ.

Τὸ ἀρχ. βραδύνω.

Πράττω τι βραδέως, ἀργοπορῶ, καθυστερῶ ἐνθ' ἀν.:
*Εβράδυνε πολὺ νὰ γυρίσῃ. Μὴ βραδύνετε σύνηθ.

βραδύνω (II) Καππ. (Σινασσ. Φάρασ.) Κέρκ. (Άρ-
γυρᾶ. κ. ἀ.) Πόντ. (*Ιμερ. Κερασ. Κρώμν. *Οφ. Τραπ.
Χαλδ. κ. ἀ.) βραδένω Πόντ. (Οἰν.) βραδένον Θεσσ.
(Καλαμπάκ.)

*Ἐκ τοῦ ούσ. βράδυν.

1) Κατὰ γ' πρόσωπ. ἐπέρχεται ἡ ἐσπέρα ἐνθ' ἀν.:
Μὴ ὡρα - δυὸς ὡρες νὰ βραδύνηται. *Ἐτσι βραδύνηται,
ξαναγυρίζεται (ἔτσι = δταν) Κέρκ. Πήροι καὶ βραδέτη Καλαμ-
πάκ. βραδύν' καὶ στέκ' (ἀρχίζει νὰ βραδυάζῃ). Χαλδ.
*Ακόμητο οὐτεδ' ἐβράδυνε *Οφ. Συνών. ίδ. ἐν λ. βρα-
δυάζω 3. 2) Πρόσωπ. φέρω τὴν ἐσπέραν Πόντ. (Κρώμν.)
Σταυρ. Χαλδ.: 'Εβράδυνεται ὁ Θεός Χαλδ. Βραδύν' καὶ με-

ρών' ὁ Θεός, καὶ φέρ' ἀπάν' δύματα (βραδυάζει ξημερώνει ὁ Θεός, δὲν κλείνω μάτι, δὲν κοιμάμαι) Σταυρ. || Ἀσμ.

Ἐβράδυνεν ὁ βραδάρον καὶ ἐβούτεσεν ὁ ἥλεν
Χαλδ. Συνών. βραδυάζω 2.

βραδυοπερπατῶ Πελοπν. (Φιγάλ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐδ. ἐπιθ. βραδὺ (= τὸ βραδέως κινούμενον) ἐπιρρηματικῶς ἐννοούμενου καὶ τοῦ ϕ. περπατῶ.

Βραδέως κινοῦμαι : Ἀσμ.

Τὸν Κόλα τὸν πγάσαντε, τὸν πάντε γὰρ παλούκι,
χῖλιοι τὸν πάντε πομπροστὰ καὶ χῖλιοι ἀποπίσσω...
καὶ δὲ Κόλας βραδυοπερπατεῖ σὰ μῆλο μαραμένο.

βραδυσινὸς ἐπίθ. Πελοπν. (Μαζαίκ) — ΣΠΕΡΕΣΙΑΔ.
Σκλάβ. 29 βραδυσινὸς Ρόδ. βραδυσ' νὸς Πόντ. βραδεσινὸς Πελοπν. (Κορών. Λάστ. Οἰν.) Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐδ. βράδυ ἀναλογικῶς πρὸς τὸ περυσινός,
χτεσινός, ψεσινός.

1) Ὁ τῆς ἑσπέρας ἔνθ' ἄν. : Βραδυσινὸς ἀστέρι ΣΠΕΡΕΣΙΑΔ. ἔνθ' ἄν. || Γνωμ. Ὁ μεσημεριανὸς ὑπνος εἶναι προζύμι τοῦ βραδεσινοῦ Λάστ. 2) Ὁ προερχόμενος ἀπὸ τὴν χθεσινὴν ἑσπέραν Πελοπν. (Κορών. Λάστ. Μαζαίκ. Οἰν.) Ρόδ. : Βραδυσινὸς γάλα Μαζαίκ. Βραδυσινὸν φαεῖ Ρόδ. Ἀνακατένοντε τὸ βραδυσινὸς γάλα μὲ τὸ πρωινὸς καὶ τὰ πήζουνε μαζὶ Κορών.

βραδυώνω Εῦβ. (Πλατανιστ.) Ζάκ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Λευκ. Πελοπν. (Μάν.) βραδύδώνω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐδ. βράδυ.

Βραδυάζω 3, δὲ ίδ., ἔνθ' ἄν. : Ἀρχίνησε νὰ βραδυώνῃ Ζάκ. Τὸ χειμῶνα βραδυώνει ρωρίς αὐτόθ. "Οτι ποὺ βράδυωνε Μάν. || Ἀσμ.

"Εδωσ' ὁ Θεός καὶ ἐβράδυνδωσε καὶ χώρα μᾶς ἐστρούσασι αὐτόθ.

βράδωμα τό, Πελοπν. (Φιλιατρ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ϕ. βραδώνω.

Βράδυασμα 1, δὲ ίδ.: Βράδωμα ξημέρωμα τὸν περιμένω.

βράζω κοιν. καὶ Ἀπούλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Αραβάν. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. "Οφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) βράζον βόρ. Ιδιώμ. καὶ Τσακων. βράζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάρπ. Σύμ. Χίος βράτζω Ἀπούλ. (Καστριν. Μαρτ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) ἐβράζω Ἀπούλ. Ρόδ. ἐβράζ-ζω Καλαβρ. (Κοντοφ.) ἐβράτζω Ἀπούλ. βράζον Σαμοθρ. βράσσω Ικαρ. Κίμωλ. Σέριφ. Χίος βράσσον Εῦβ. (Αύλωνάρ. Κύμ.) βράν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ μεταγν. βράζω, δὲ ἐκ τοῦ ἀρχ. βράσσω. Ὁ μεταπλασμὸς διὰ τὸν ἀόρ. ἐβρασσα δημοιοκατάληκτον πρὸς τὸν ἀόρ. τῶν ϕ. εἰς -ζω.

A) Κυριολ. 1) Ἀναδεύομαι ἀναταράσσομαι κοιν.: Βράζει ἡ θάλασσα. || Ἀσμ.

'Σ τοι δεκαφτὰ τὸν Σεπτεμβριοῦ, ἔνα Σαββάτο βράδυ,
ἔκαμψ' ἀφέντης τὸ σεισμὸς καὶ ἡ γῆς καὶ ὁ κόσμος βράζει
(ἀφέντης=Θεός) Κρήτ. 'Η σημ. καὶ μεταγν. 'Ιδ. Θησαυρ. ἐν λ. «θάλασσαν ἀγρίαν καὶ βρασσομένην τῷ κλύδωνι».

2) Σκιρτῶ, πάλλω Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.): Φρ. Ἐκεῖνο τὸ παιδίν βράζει ἀπέστις 'σ τὴν καρδία μ' (τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ) Κερασ. Βράζει ἡ καρκά μον γιὰ λόσον της (τὴν ἀγαπῶ) Κύπρ. 3) Εύρισκομαι ἐν ἀφθονίᾳ, βρίθω α) Ἐπὶ πράγματος γενικῶς σύνηθ. καὶ Πόντ.: Ὁ κόσμος βράζει 'σ τὴν πλατεῖα - 'σ τὸ δρόμο. Οἱ ἀνθρωποι - οἱ μυῆγες

- οἱ ψεῖρες - τὰ σκουλήκια - τὰ φροῦτα - τὰ γάρια βράζουν σύνηθ. β) Ἐπὶ τοῦ περιέχοντος σύνηθ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) : Ἡ κουζίνα βράζει ἀπὸ τοὺς μυῆγες. Τὸ κεφάλι τοῦ βράζει ἀπὸ τοὺς ψεῖρες - ἀπὸ τὴν ψεῖρα. Τὰ μῆλα βράζουνται τὰ σκουλήκια σύνηθ. Βράζει ἀστικά τὰ φτεῖρας Τραπ. || Φρ.

Βράζει ἡ πούγγα του (εἶναι πλῆρες τὸ βαλάντιον του) Σύμ. Καὶ μετβ. : Τὸ τυρὶ βράζει σκουλήκια. Ὁ δεῖται βράζει ψεῖρες πολλαχ.

4) Εύρισκομαι ἐν ἀκμῇ (Ημερολ. Μεγάλ. Ἑλλάδ. 1923 σ. 119): Ἐκείνη τὴν ἐποχὴν ἐβραζεῖ τὸ λαθρεμπόριο ἀπὸ καράβια.

5) Κοχλάζω ἐκ θερμότητος, ζέω κοιν. καὶ Ἀπούλ. (Καστριν. Μαρτ.) Καλαβρ. (Κοντοφ. Μπόβ.) Καππ. (Αραβάν. κ. ἄ.) Πόντ. (Οἰν. "Οφ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: Τὸ γάλα

- τὸ νερὸ - τὸ φαεῖ βράζει 'σ τὴ φωτιά. Τὰ κουκά - τὰ δσπρια - τὰ χόρτα βράζουν. Ἡ κατσαρόλα - τὸ καζάνι - τὸ τσουκάλι βράζει κοιν. || Φρ. Βράζει τὸ αἷμα του (εἶναι πλήρης σφρίγους). Είμαι σὰ βρασμένος (αἰσθάνομαι τοῦ σώματος καχεξίαν).

Βράζει δὲ πόνος μέσα μον (θλίβομαι ἐνδομύχως). Βράζω μέσα μον ἡ ἀπομέσα μον (ἀγανακτῶ ἐνδομύχως) κοιν. Σ' ἔνα καζάνι βράζουμε (ὑπὸ τῶν αὐτῶν δεινῶν καταρρυχόμενα) σύνηθ. Βράζει μὲ τὸ ζουμί του (κατέχεται ὑπὸ στενοχωρίας μὴ ἔχωτερικευομένης) σύνηθ. Βράζει μὲ τὴ λίγδα του (συνών. τῇ προηγουμένῃ) "Ηπ. Δὲ βράζει μὲ τὸ ζουμί του (δὲν μένει ησυχος, ζητεῖ ἀνάτερα τῶν δυνάμεών του) Θράκ. (Σαρεκκλ.) "Ασι μι γὰ βράζου μι τὸν ἀχρό μ' (μὴ ἐπεμβαίνης εἰς τὰ συνασθηματικά μου ζητήματα) Εῦβ. (Στρόπον.) Βράζει ἡ ὡρα (προχωρεῖ) Κύπρ. Παιζούμε χαρτὶ ποὺ βράζει (χαρτοπαικτῶν μὲ ζέσιν) Κρήτ. Βράζ' ἀπολέσ' ἡ καρδία μ' (= αἰσθάνομαι στενοχωρίαν) Κερασ. Βράζ' ἡ καρδία μ' (ἀγανακτῶ) Τραπ. Βράζ' ἡ πίστι μ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ. || Παροιμ. Βράζει τὸ καζάνι, τί θὰ βγῆ δὲν ξέρουμε (ἐπὶ τεκταινομένων, τῶν δόποιων ἡ ἐκβασίς εἶναι ἀδηλος) σύνηθ. "Οσο βράζει, λάδι βράζει (ἐπὶ συνομιλίας, ἡ δόποια ἐπεκτείνεται) Κωνπλ. Καὶ μετβ. ὑποβάλλω τι εἰς βρασμὸν κοιν. καὶ Πόντ.: Βράζω τὸ γάλα - τὸ κρέας - τὸ νερὸ - τὸν καφὲ - τὸ ωύζι - τὸ φαεῖ κττ. Τί βράζεις 'σ τὸ τσουκάλι - 'σ τὸ καζάνι; κττ. κοιν. || Φρ. Βράζου φακί - τούπ' ρο (κάμνω ἀπόσταξιν) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νὰ σὲ βράσω! Ήφρ. ἀποδοκιμαστική, περιφρονητική καὶ θωπευτική) κοιν. Νὰ βράσω τὰ λεφτά σου (ἀδιαφορῶ διὰ τὰ χρήματά σου) σύνηθ. "Ἄς τὰ βράσης νὰ πιῇ τὸ ζουμί τους (ἐπὶ πραγμάτων κρινομένων ἀναξίων λόγου) πολλαχ. Τὸν βράζ' αὐτὸς οὖν φάλτ' (φάλλει ἀργά) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Δὲν ξέρω τί βράζει 'σ τὴν καρδιά του (τί μηχανεύεται) "Ηπ. Τοῦ τά βρασσε (τὸν ὑπερέβαλε) Σύρ. Τὸν βρασσε σήμερα (ἐνν. τὸν ὑπνον, δηλ. ἔχοιμήθη πολὺ) Πελοπν. (Κορινθ.) Συνών. ἀναβράζω Α 1. ἀναχοχλακίζω, β) Ψήνομαι κοιν. καὶ Πόντ. ("Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): "Ἐβρασε τὸ κρέας - τὸ φαεῖ κττ. Εβρασαν τὰ χόρτα - τὰ μακαρόνια κττ. 6) Υφίσταμαι χυμικήν ζύμωσιν κοιν. καὶ Τσακων.: "Ο μούστος - τὸ κρασί βράζει 'Η σημ. καὶ μεταγν. "Ιδ. Ἀλέξανδρ. Αφροδ. 282 «οίνος βράζων». 7) Είμαι πολὺ θερμός ἡ θερμαίνομαι πολὺ πολλαχ. : Βράζει δὲ ήλιος - ἡ ἀμμός - δ τόπος κττ. Βράζει τὸ σπίτι ἀπὸ τὴ ζέστη πολλαχ. "Εκατσιν 'σ τὸν νήλυον νὰ βράσῃ Λυκ. (Λιβύσσ.)

|| Γνωμ. "Ο πελός μήτε φράσει βράζει τὸ φτεῖρας τρεφόμενος μὲ δάνεια μελαγχολεῖ περισσότερον ἡ εύχαριστεῖται) αὐτόθ. || Ἀσμ.

"Ο ηλιος ἐβασίλεψε καὶ γῆς ἀκόμη βράζει τὸ φτεῖρας τρεφόμενος μὲ δάνεια μελαγχολεῖ περισσότερον ἡ εύχαριστεῖται) αὐτόθ. || Ἀσμ.

"Ο ηλιος ἐβασίλεψε καὶ γῆς ἀκόμη βράζει τὸ φτεῖρας τρεφόμενος μὲ δάνεια μελαγχολεῖ περισσότερον ἡ εύχαριστεῖται) αὐτόθ. || Ἀσμ.

"Ο ηλιος ἐβασίλεψε καὶ γῆς ἀκόμη βράζει τὸ φτεῖρας τρεφόμενος μὲ δάνεια μελαγχολεῖ περισσότερον ἡ εύχαριστεῖται) αὐτόθ. || Ἀσμ.

"Ο ηλιος ἐβασίλεψε καὶ γῆς ἀκόμη βράζει τὸ φτεῖρας τρεφόμενος μὲ δάνεια μελαγχολεῖ περισσότερον ἡ εύχαριστεῖται) αὐτόθ. || Ἀσμ.

"Ο ηλιος ἐβασίλεψε καὶ γῆς ἀκόμη βράζει τὸ φτεῖρας τρεφόμενος μὲ δάνεια μελαγχολεῖ περισσότερον ἡ εύχαριστεῖται) αὐτόθ. || Ἀσμ.

"Ο ηλιος ἐβασίλεψε καὶ γῆς ἀκόμη βράζει τὸ φτεῖρας τρεφόμενος μὲ δάνεια μελαγχολεῖ περισσότερον ἡ εύχαριστεῖται) αὐτόθ. || Ἀσμ.

"Ο ηλιος ἐβασίλεψε καὶ γῆς ἀκόμη βράζει τὸ φτεῖρας τρεφόμενος μὲ δάνεια μελαγχολεῖ περισσότερον ἡ εύχαριστεῖται) αὐτόθ. || Ἀσμ.

"Ο ηλιος ἐβασίλεψε καὶ γῆς ἀκόμη βράζει τὸ φτεῖρας τρεφόμενος μὲ δάνεια μελαγχολεῖ περισσότερον ἡ εύχαριστεῖται) αὐτόθ. || Ἀσμ.

"Ο ηλιος ἐβασίλεψε καὶ γῆς ἀκόμη βράζει τὸ φτεῖρας τρεφόμενος μὲ δάνεια μελαγχολεῖ περισσότερον ἡ εύχαριστεῖται) αὐτόθ. || Ἀσμ.

"Ο ηλιος ἐβασίλεψε καὶ γῆς ἀκόμη βράζει τὸ φτεῖρας τρεφόμενος μὲ δάνεια μελαγχολεῖ περισσότερον ἡ εύχαριστεῖται) αὐτόθ. || Ἀσμ.

